

и тѣ нададоха грѣмогласно ура. Настѣпи кратка пауза. Отсрѣща редицата си вървѣше спокойно, като че нищо не бѣха чули. Изведнажъ тамъ се размахаха рѣцѣ, затрепкаха като птички шапки и кърпи и, довѣяно сѣкашъ отъ вѣтъра, чу се и тѣхното ура, пискливи и тънки гласчета, които не издържаха, прѣкжсаха се и заглѣгнаха най-безславно. Гърлеститѣ ураджии на Радуловъ прѣнебрѣжително се изсмѣха. Слѣдъ това, увѣрени вече въ прѣвъзходството си, тѣ нададоха още по-силенъ викъ.

По всичко се виждаше, че загорчани не ги бива: редицата имъ или се събираше на купъ, или пѣкъ извърредно се разтягаше и бѣлиятъ чадъръ на учителката постоянно сновѣше ту тукъ, ту тамъ. На два-три пѣти подеха нѣкаква пѣсенъ, но и отъ нея не излѣзе нищо. Тѣ вече бѣха близо. Три-четире по-голѣмички момчета се отдѣлиха отъ редицата и съ всички сили се спуснаха къмъ ученицитѣ на Радуловъ. Гологлави и боси, тѣ се носѣха като вѣтъръ, извиваха глави и се перѣха, за да наподобятъ отъ себе си буйни и неудържими коне. Тѣ дойдоха съвсѣмъ наблизко и спрѣха. Но веднага смутени и засрамени отъ толкозъ чужди погледи, устремени въ тѣхъ, обърнаха грѣбъ и съ сѣщия алюръ се повърнаха назадъ.

Най-послѣ двѣтѣ страни се срѣзнаха. И докато Радуловъ и Райна размѣняха първитѣ си думи, ученицитѣ имъ бѣха се струпали наоколо и любопитно се наблюдаваха едни други. По-малкитѣ, момиченца и момченца, розови, пълнички, очудено и плахо гледаха и още се държаха за рѣцѣ, като че се бояха да не се изгубятъ. По-голѣмитѣ пѣкъ, подтиквани отъ вроденото съперничество между съсѣднитѣ села, недовѣрчиво се изглеждаха отъ глава до пети, сѣкашъ измѣрваха мускулитѣ и плещитѣ на противникитѣ си. Люляковчани бѣха по-смѣли, взираха се въ съсѣдитѣ си, смѣяха се и се подиграваха. Всички тия физиономии, които тѣ виждаха